

Mammie,
VERTEL NOG EENS....

Mammie, vertel nog eens

DOOR
OOM ARTHUR

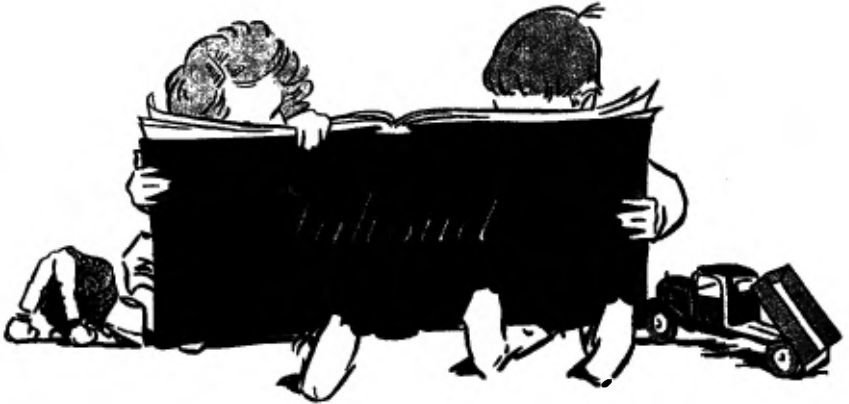
Met de beste wensen

aan

van

BOEKENHUIS „VERITAS“ — UITGEVERSBEDRIJF TE 'S-GRAVENHAGE

	Blz.
Clazientje, de klikspaan	3
Wat Elsje vergat	6
Wat is Liefde?	9
„Wacht even, Moeder, nog een ogenblikje”	12
Hoe het niet moet	15
Henny’s bekentenis	18
Twee zakken als-’t-U-blijft	23
Hoe knorrig Klaartje vriendelijk Klaartje werd	26
Altijd eerlijk	30
Wat God kan doen met kleine dingen	33
De kinderen van de Vuurtorenwachter	39
Alles komt van Boven	43
Die wilde Rob	46
Liefde overwint alles	50
Onkruid wieden	54
De blauwe vaas	58
Kado’s gevangene	61

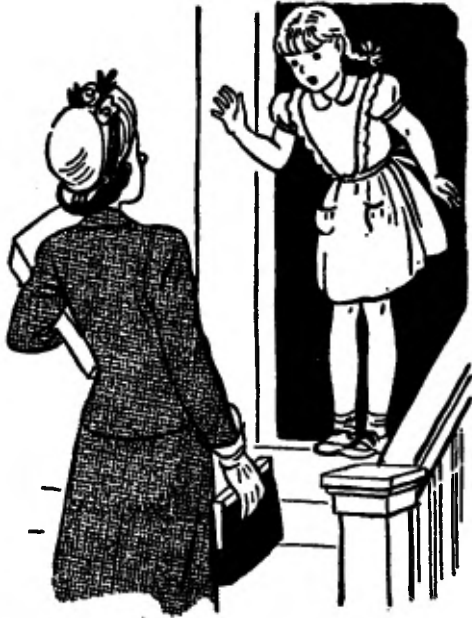
Clazientje, de klikspaan

Clazientje had maar één gebrek. Ze had altijd wat te klikken van haar zuster en broers.

Wanneer moeder maar even de deur uitging, dan stond Clazientje al op de stoep, klaar om een heel verhaal te vertellen van wat Henk of Marie of kleine Jantje misdaan hadden.

Moeder ging op wasdag naar de achtertuin om het wasgoed op te hangen, en wanneer ze dan terugkwam, stond Clazientje al te wachten met een of ander verhaal.

„Mammie”, begon ze, „toen u weg was heeft Marie weer ruzie gehad met Henk.” — Waarop Marietje dan opsprong en riep: „Nee, moeder, daar is niets van aan. We hebben geen ruzie gehad. Clazientje jukt weer eens.”

Een ander maal ging moeder uit om boodschappen te doen. Als ze dan terugkwam, stond Clazientje er alweer om te vertellen dat kleine Jantje aan de gordijnen had gehangen en er een naar beneden was gevallen, dat Henk Marietje had uitgescholden, en dat Marietje een van moeders mooiste schoteltjes had laten vallen.

Moeder kreeg er op het laatst genoeg van. „Clazientje”, zei ze op een dag, „als je nu niet eens ophoudt met al dat geklik over anderen, dan zal ik je wel eens anders leren.”

„Maar u hebt toch gezegd om het u te vertellen, wanneer ze zich aan iets bezeerden.”

„Dat heb ik ook”, zei moeder. „Je moet me altijd vertellen wanneer ze een of ander letsel oplopen, maar dat betekent niet dat je mij elk klein vergrijp, dat ze doen, moet overbrieven. Wanneer Marietje een schoteltje breekt, dan moet Marietje mij dat vertellen, en niemand anders. En luister nu goed, wanneer voortaan de verkeerde mij iets overbrieft of wanneer iemand me een heel verhaal vertelt over een kleinigheid, dan haal ik een dubbeltje uit zijn spaarpot.”

Dat was niet mis, wat moeder daar zei, want de dubbeltjes waren schaars en daarvan zaten er maar weinig in de spaarpotten van de kinderen.

Natuurlijk vergat Clazientje al gauw wat moeder had gezegd, en de volgende morgen kwam ze de trap op stormen, roepende: „Moeder, moeder! Henk heeft melk op het tafelkleed gemorst.”

„Alsjeblieft, een dubbeltje”, zei moeder.

„Een dubbeltje?”, zei Clazientje. „Waarvoor?”

„Geklikt”, zei moeder.

Dat viel arme Clazientje helemaal niet mee; maar ze moest haar spaarpot halen en daar een dubbeltje uit nemen om dat aan moeder te geven. En toch was ze het weer direct vergeten. Dezelfde dag kwam ze bij haar moeder met het nieuws dat Marietje een winkelhaak in haar schortje had gekregen.

„Alsjeblieft, een dubbeltje”, zei moeder.

„Maar waarvoor nou weer?”, vroeg Clazientje.

„Omdat je weer geklikt hebt”, zei moeder.

Clazientje haalde weer haar spaarpot en nam er opnieuw een dubbeltje uit. Maar denk eens aan, binnen tien minuten kwam ze weer bij moeder aanlopen.

„Mammie, mammie! klein Jantje heeft met een potlood allemaal strepen in Marietjes tekenboek gezet.”

„Een dubbeltje, alsjeblieft”, zei moeder.

„O, wat erg”, riep Clazientje, „heb ik nou die dubbeltjes

gespaard om ze weg te moeten geven? Er zal er gauw niet één meer over zijn.”

„Dat ligt helemaal aan jezelf”, zei moeder. „Dan moet je maar ophouden met alles over te klikken.”

Nu, Clazientje hield er niet direct mee op, maar toen ze aan moeder haar laatste dubbeltje uit haar spaarpot had gegeven, besloot ze onder veel tranen, dat ze nu toch eens echt zou proberen om niet meer alles zo over te vertellen.

Wat Elsje vergat

„Elsje, wil je wel eens ophouden die arme Eric zo te plagen?” riep moeder uit het keukenraam.

„Ik plaag hem niet,” riep Elsje terug, „maar hij is altijd zo vervelend.”

„Jij maakt hem vervelend. Jij plaagt hem altijd. Je hebt hem de laatste tien minuten nu al twee maal uit de kruiwagen laten vallen.”

„Dat vindt hij juist leuk,” zei Elsje.

„Daar geloof ik niets van,” zei moeder. „Hoe zou jij het vinden, wanneer ze je op de harde grond lieten vallen?”

„Ik denk,” zei Elsje met een ondeugend lachje, „dat ik het ook héél leuk zou vinden.”

„Nu,” zei moeder, „ga nu maar lief spelen en plaag je broertje niet meer.”

Gedurende enkele ogenblikken hoorde men niets, want de twee kinderen speelden rustig met elkaar op het grasveld. Maar toen begon de herrie opnieuw.

„Oh, oh, oh,” — schreeuwde Eric, zo hard, dat moeder weer naar het raam snelde.

„Wat is er nu weer?” riep ze.

„Elsje strooide zand in mijn haar,” zeurde Eric.

„Nee, ik was met hem aan het spelen,” riep Elsje. „Hij vond het juist zo’n aardig spelletje.”

„Dat lijkt er anders niet veel op,” zei moeder. „En nu, Elsje, ik geef je nog eenmaal de kans. Als er weer zo'n herrie is, dan moet je binnen komen.”

Weer was het stil, maar het duurde niet lang.

Moeder was al blij, dat haar waarschuwing zo goed geholpen had toen er ineens weer bekende klanken uit de tuin te horen waren; alleen ditmaal veel harder dan anders.

„Boe, boe, boe,” huilde iemand.

Weer liep ze naar het vensterraam en dat was me een gezicht, dat ze daar te zien kreeg!

Elsje was bezig met de gieter en ze begoot haar arme, kleine broertje, alsof hij een geranium was.

„Elsje,” riep moeder, „wat haal je nu toch weer uit? Wil je daar wel eens gauw mee ophouden!”

„O, hij vindt het fijn,” riep Elsje, „omdat hij zo warm is. Hij vindt het erg prettig.”

„Wacht maar eens tot ik bij je kom,” zei moeder.

Elsje vond het nu hoog tijd om zich uit de voeten te maken en ze rende weg alsof haar leven er van afhing. Maar moeder liep toch nog harder en had haar al gauw te pakken.

„Je denkt dus dat hij dat zo prettig vindt,” zei moeder, geheel buiten adem. „Is dat zo, Eric?”

„Nee, ik vind het helemaal niet prettig,” snikte Eric.

„Maar hij vindt het wel leuk,” stribbelde Elsje tegen.

„Dat zullen we nu eens zien,” zei moeder, en ze kreeg ineens een gedachte. „Waar is de gieter?”

En meteen greep ze de gieter, en Elsje stevig met een hand vasthoudende, goot ze het water over haar hoofd.

„O! O! O!” schreeuwde Elsje. „Houd op! Houd toch op!”

„Maar ik zie juist, hoe prettig je het vindt,” zei moeder, „ik zie, dat je het fijn vindt.”

„Ja, ze vindt het fijn,” praatte Eric na, terwijl hij lachte van de pret.

„O nee, ik vind het helemaal niet prettig, houd op alstublieft,” riep Elsje.

Eindelijk was de gieter leeg.

„Nu,” zei moeder lachend, „ik denk dat dat beetje water de goede deugden in je hart zal doen opgroeien, Elsje.”

„Dat geloof ik helemaal niet,” zei Elsje pruilend.

„Toch wel,” antwoordde moeder, „want wat je vergeet is die gulden regel in het leven, namelijk dat wij anderen moeten doen, wat wij willen dat zij ons zouden doen; en ik geloof zeker dat je dat je gehele leven voortaan zult onthouden.”

Elsje zei niets, maar sloop naar binnen om zich af te drogen en ze keek nog al kwaad. Maar toch nam ze zich voor om er aan te denken wat moeder gezegd had en nadien was er niet meer zo'n onrust en meer vrede om het huis.

Wat is Liefde?

In een kinderziekenhuis kwam op zekere dag een arme, kleine, blinde jongen. Dat was erg droevig, want hij had altijd in een vuile, overvolle achterkamer gewoond, ergens in een achterbuurt en zijn ouders waren ruw, dronken en wreed. Ja, die heldere zaal in het ziekenhuis, waar hij een heerlijk eigen ledikantje had en

volop te eten, dat was voor hem de hemel op aarde. In zijn hele leven had hij zo iets nog nooit meegemaakt.

Jantje — laten we hem maar zo noemen, want zijn echte naam ben ik vergeten — was muzikaal en een van zijn hartewensen was om een of ander muziekinstrument te hebben, al was het maar een mond-orgeltje; maar ja, hij

kon zich niet voorstellen, dat dit ooit nog eens in vervulling zou gaan.

Maar enkele dagen later was het St. Nicolaas en daar werd plotseling een grote mand binnengebracht met allemaal pakjes, van vriendelijke mensen, voor de kindertjes op zijn zaal. Wat een blijdschap was daar ineens! Kijk, ook een pakje voor Jantje.

De zuster maakte het touwtje los en hielp de kleine handen terwijl ze het pakje uitpakten. Jantjes gezichtje straalde ineens van vreugde.

„Het is een mondorgel”, riep hij. „Wie kan mij dat nu gezonden hebben?”

„Er is een briefje bij”, zei de verpleegster. „Zal ik je voorlezen

wat er in staat? Het is van een klein meisje, dat zo erg graag geschenken stuurt naar de kinderen in dit ziekenhuis."

„Hè ja, doet u dat", zei Jantje.

„Er staat niet zoveel in", zei de zuster, „alleen dit: „Met heel veel liefde"."

„Heel veel liefde", herhaalde Jantje heel langzaam. „Wat is dat?"

„Weet jij niet wat liefde is?", vroeg de zuster, en de tranen schoten in haar in de ogen.

„Nee", zei Jantje, „daarvan heb ik nog nooit gehoord. Wat is dat?"

De zuster zei een ogenblik niets. Wat kon ze zeggen? Hoe kon ze duidelijk maken wat liefde is? Ze had nooit eerder iemand ontmoet, zelfs niet het kleinste kind, dat niet wist wat liefde was.

„Weet u niet, zuster, wat dat betekent?", vroeg Jantje, die zich erg verwonderde, dat ze niets zei.

„O, mijn arme, beste Jantje!", riep de zuster, terwijl ze ineens haar armen om het kleine ventje sloeg en hem kuste. „Dat is liefde, mijn beste jongen, ik kan het je niet beter uitleggen."

Zij drukte hem een ogenblik zachtjes tegen zich aan en kuste hem opnieuw. Toen was het Jantje, die de stilte verbrak.

„Ik houd van liefde", fluisterde hij, „het is zo prettig."

Opnieuw schoten de tranen de zuster in de ogen, toen ze naar dat kleine, blinde gezichtje keek, waarover een blijde glimlach kwam, omdat er nu eindelijk iemand was die van hem hield.

Toen ik dit droeve verhaal hoorde, vroeg ik mij af, hoeveel anderen er nog wel zijn, arme kleine jongens en meisjes, die niet weten wat liefde is — en mogelijk ook wel bejaarde mensen — die wachten op iemand, die hun eens een vriendelijk woord zegt, of hun een vriendelijke daad bewijst, om te laten zien wat liefde is. Best mogelijk dat er zulke harten in je naaste omgeving zijn. Zou je niet eens daarnaar willen uitzien, misschien op school of in de buurt? En misschien ook wel thuis? Want ik geloof zeker dat vader en moeder blij zouden zijn voor een beetje méér liefde, dan ze nu krijgen.

„Wacht even, Moeder, nog één ogenblik”

„Jennie! Jennie!” riep moeder. Toen wachtte ze even. Geen antwoord.

„Hela, Jennie!” riep moeder weer, en ze ging naar het keukenraam om te zien, wat Jennie uitvoerde.

„Wacht even, nog een ogenblikje, moeder,” riep een klein stemmetje vanuit de achtertuin. „Ik kom dadelijk.”

„Maar ik sta op je te wachten,” riep moeder. „Ik wil dat je direct komt.”

„Nog een ogenblikje,” riep weer het stemmetje van de onzichtbare Jennie.

„Hoe heb ik het nu!” sprak moeder bij zichzelf. „Wat verveelt me het telkens en telkens dat 'nog een ogenblikje', als ik haar roep; wacht maar als ze aanstonds komt...”

Vijf minuten gingen voorbij. Tien minuten. Maar wie er kwam, geen Jennie.

„Jennie!” riep moeder uit het open raam, „kom dadelijk hier!”

„Nog een ogenblikje!”

„O,” zei moeder, „als ik haar niet...”

Maar juist op dat ogenblik stak Jennie haar glunder lachend gezichtje om de hoek van de keukendeur, zo guitig, dat moeder niet wist wat ze direct moest zeggen.

„Hier ben ik,” zei Jennie opgewekt. „Hebt u geroepen, mammie?”

„Dat heb je toch wel gehoord,” zei moeder, en ze trachtte een streng gezicht te zetten. „Waarom kwam je niet dadelijk, toen ik je riep?”

„Ik had het zo druk,” antwoordde Jennie heel bedeesd; „ik was bezig, moeder, met het wassen van de poppenkleertjes.”

„Dat kan wel zijn,” zei moeder, „maar wanneer mammie je roept, moet je direct gehoorzamen. Je mag moeder niet tien minuten laten wachten, voor je eindelijk verschijnt.”

„Ja mammie,” zei Jennie.

„En zeg niet aldoor: 'Wacht even, nog een ogenblikje!' ”

„Nee, moeder.”

„Goed,” zei mams, „en breng nu deze eieren even bij mevrouw Zwart.”

Jennie nam het doosje en rende blij gestemd weg, zacht een liedje zingende. En ze was nauwelijks weg of ze had alles al vergeten wat moeder gezegd had.

Toen ze terugkwam van haar boodschap, ging ze weer in de tuin naar haar „wastobbe” achter de schuur. O, wat was het fijn, dat plassen en wassen en een zeepsopje maken net als moeder! En ze had ook een eigen drooglijjn en enkele wasknijpers van moeder en een echt wasbord. Geen wonder dat ze pret had!

Maar na een poosje hoorde ze weer een bekende stem.

„Jennie! Jennie!”

Het antwoord was al even bekend.

„Wacht even, moeder, nog één ogenblikje!”

„Dus heeft ze het nu al vergeten,” zei moeder. „Dan zal ze het op een andere manier moeten leren.”

En weer gingen de minuten voorbij — vijf minuten, tien minuten, vijftien minuten. Nog steeds geen teken van Jennie.

Maar ondertussen ging moeder door met haar middagmaal en toen dat gebeurd was, nam ze de tafel af. Ze had al een beetje spijt, dat ze toch maar niet met het eten gewacht had, toen ze plotseling een ongewoon geluid hoorde.

„O, mammie, mammie! kom gauw, kom toch gauw! Ik heb al het water over me heen gekregen!”

Ineens kreeg moeder een idee. Vast overtuigd dat er niets ernstigs gebeurd was, riep ze: „Wacht even Jennie, nog één ogenblikje!”

„O, kom gauw, kom toch gauw!” hilde Jennie, „mijn schoentjes zijn vol water!”

Maar moeder maakte zich helemaal niet druk. Nogmaals riep ze heel beslist: „Nog één ogenblikje, Jennie!”

Daar stak de arme Jennie, druipend van het water, haar hoofd om de keukendeur. Wat zag ze er uit! Toen ze van het bankje was gesprongen, nadat ze de poppenkleertjes aan de drooglijn had gehangen, had ze de hele tobbe met water over zich heen gekregen.

Of moeder wilde of niet, ze moest er toch om lachen.

„Waarom bent u niet gekomen, toen ik riep?” zei Jennie.

„Dat kon ik niet”, zei moeder. „Weet je, ik had het zo druk. Toen ik gegeten had, moest ik de tafel afruimen.” „Is het dan al zo laat?” vroeg Jennie met een verbaasd gezicht.

„Ja”, zei moeder, „als je gekomen was, toen ik je riep, zou dat niet gebeurd zijn.”

Jennie snapte best waarom het ging en ondanks alles kwam er een glimlach op haar gezichtje. En die glimlach bleef natuurlijk, want moeder trok haar gauw wat droge kleren aan *en* maakte nog wat eten klaar, terwijl Jennie voor de zoveelste keer beloofde, dat ze nu heus voortaan moeder niet meer zou laten wachten.

Hoe het niet moet

Twee kleine meisjes hadden hevige ruzie met elkaar gehad en beiden waren ze erg boos. Ik weet niet precies meer wat er

allemaal gebeurd was, maar het zal wel geweest zijn zoals altijd, dat wil zeggen, niets bijzonders.

Toen de ruzie op het hoogste was en ze elkaar in de haren vlogen en elkaar harde woorden toevoegden, verscheen moeder op het toneel.

„Alweer ruzie!”, zei ze. „Ik schaam me over jullie beiden. En Molly, ik begrijp niet dat je je zusje zo'n slecht voorbeeld geeft. Vlug naar bed, allebei! Jullie bent reeds veel te laat op. Daarom ben je vervelend.”

Onder veel protest gingen de twee naar boven. Moeder volgde hen. Toen ze in bed

lagen, stopte moeder hen lekker in en gaf ze een nachtzoen. Toen bemerkte ze dat Molly altijd nog een beetje boos keek.

„Molly”, zei ze, „zo moet je niet gaan slapen. Je moet het goed maken met je zusje. Want kijk eens, als ze vannacht nu

eens zou sterven, dan zou je dat jezelf nooit vergeven — nooit, zolang als je leeft.”

Molly bleef zwijgen. Ze wist wel wat ze doen moest, maar daar was iets binnen in haar, dat haar daarvan terughield.

Moeder vond het 't beste om maar niets meer te zeggen en heel zachtjes ging ze de deur uit, maar ze bleef luisteren.

Na een poosje hoorde ze dat de dekens werden teruggeslagen en klonk de stem van Molly.

„Hilda”, riep Molly door de slaapkamer, „Moeder zegt dat we het moeten goed maken. Zij zegt, dat ik er spijt van zal hebben als je vannacht dood gaat. Zo zal het ook wel zijn, maar als je vannacht niet dood gaat, zal ik je morgen wel krijgen.”

Wat schrok moeder daarvan.

„Molly”, riep ze, naar binnen stappende, „hoe kun je zo iets vreselijks zeggen! Dat is niet de manier om ergens spijt over te hebben. Als je ergens spijt over hebt, dan moet je vergeven en vergeten.”

„Maar ze heeft me een klap in mijn gezicht gegeven.....”, begon Molly.

„Misschien heeft ze dat gedaan en dan is dat erg stout van haar, maar wat zegt Jezus? Herinner je je dat niet? ‚Wanneer iemand u op de rechter wang slaat, keer hem ook de andere toe.’ Dat wordt nu van kleine Christelijke kinderen verwacht. Ze moeten niet vechten als kat en hond.”

„Maar ze plaagt me altijd en altijd maakt ze de kleertjes van mijn pop vuil en mijn speelgoed stuk.”

„Ja, ze is jouw eigen klein zusje”, zei moeder, „en je moet proberen haar dat af te leren. Heb je die tekst vergeten, die je laatst uit het hoofd moest leren: ‚Hebt uw vijanden lief, zegent die u vervloeken, doet wel die u haten en bidt voor degenen die u geweld aandoen en u vervolgen; opdat gij kinderen moogt zijn uws Vaders, die in de hemel is’? Dat is de manier, waarop wij diegenen moeten behandelen, die onvriendelijk tegen ons zijn. We moeten ze niet lelijk behandelen maar hen lief hebben. Jezus bad voor de mensen, die de spijkers door Zijn handen sloegen:

„Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen’.”

„Hm”, gromde Molly van haar kussen.

„Ik denk, dat we moeten doen wat Jezus zegt en voor haar bidden, is dat niet zo?” drong moeder aan. „Laten we nu neerknielen; ik denk, dat, toen je vanavond je gebed deed, je vergeten hebt om voor haar te bidden.”

Nog een beetje kribbig kwam Molly uit haar bed en beiden knielden ze neer en baden voor kleine zus. Daarna zeiden ze het „Onze Vader” en toen ze kwamen bij: „Vergeef ons onze schulden”, hield moeder even stil en ging Molly alleen verder: „Gelijk wij vergeven onze schuldenaren”, zei ze met een bedeesd stemmetje.

Het was ineens of de bedoeling van deze woorden haar duidelijk werd. Opstaande uit haar knielende houding, ging ze naar het ledikantje van haar zusje en kuste het slapende gezichtje, nog nat van de tranen.

„Ik heb er nu heel erg spijt van”, zei ze. „En als je vannacht niet dood gaat, mag je morgen met mijn mooiste pop spelen.”

Henny's bekentenis

„Ik moet even een boodschap doen, 'n paar minuten maar, lieve Henny,” zei moeder. „Het duurt niet zo lang. Pas goed op tot ik terug ben.”

„Ja moeder,” zei Henny, terwijl ze haar pop in het wiegje legde. „Hè, brengt u wat lekkere koekjes mee?”

„Ik zal wel eens zien,” zei moeder glimlachend. „Dus tot over tien minuten. Wees gehoorzaam en kom niet met je vingers aan iets op de toilettafel.”

„Ja, mammië.”

Na vijf minuten echter begon Henny, die het spelen met haar pop al moe was, naar iets anders om te zien om zich mee bezig te houden. Langzaam door de kamer wandelend, zag ze ineens op de toilettafel een blinkend voorwerp. Het was moeders polshorloge, dat ze vergeten had om te doen.

Henny nam het op. „Ik geloof vast niet dat moeder het erg vindt dat ik eraan kom,” sprak ze bij zichzelf, „want ik heb het zo vaak aan haar pols gezien.”

Ze bekeek het aan alle kanten en toen besloot ze het aan haar pols te doen. Na heel wat moeite, waarbij ze het wel drie keer bijna liet vallen, kreeg ze het gedaan en stak toen haar pols uit om het te bewonderen.

„Staat het niet prachtig,” sprak ze bij zichzelf, lachende. „Ik zou zelf best zo'n horloge willen hebben. Hoe moet ik het eigenlijk opwinden?”

Zich herinnerend, dat moeder soms dat kleine knopje opzij opwond, besloot ze hetzelfde te doen en begon het stevig op te winden. Spoedig was het niet alleen opgewonden, maar was dit veel te strak gebeurd, hoewel vanzelfsprekend Henny daar niets van af wist.

Nauwelijks was ze klaar met dit prettige werkje, of ze hoorde moeder de sleutel in de huisdeur steken. Vol schrik haastte ze zich het horloge van haar pols te doen, en legde het zo neer als ze zich vaag herinnerde dat het gelegen had en ging toen gauw weer met haar pop spelen.

„Hier ben ik weer,” zei moeder, „heb ik dat nu niet vlug gedaan? Maar toch wist ik niet precies de tijd, want onderweg bemerkte ik dat ik mijn horloge vergeten had.”

Moeder ging naar de toilettafel, nam het horloge en deed het aan haar pols. „’t Is gek,” dacht ze bij zichzelf, „maar ik kan me niet herinneren dat ik het met de wijzerplaat naar beneden gelegd heb. Dat moet in de haast gebeurd zijn.”

Toen bekeek ze het met een beetje meer aandacht.

„Hebt u de koekjes meegebracht?” vroeg Henny met een gezicht alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

„Ja,” zei moeder, „en wat ’n lekkere. Maar Henny, mijn horloge gaat niet. Ik vraag me af wat daarmee gebeurd is.”

Henny kreeg een kleur als vuur en ging met haar rug naar moeder staan, druk bezig met haar pop.

„Wat heb ik nu aan de hand,” riep moeder ineens uit. „Het is helemaal opgewonden, en veel te vast. Wie kan dat gedaan hebben. Is er iemand geweest, terwijl ik uit was?”

„Nee, moeder,” zei Henny, nog steeds met een afgewend gezichtje.

„Ik veronderstel dat jij er toch niet bent aan geweest,” zei moeder.

„O nee,” zei Henny, „ik heb al die tijd met mijn pop gespeeld.”

„Weet je dat wel zeker?” drong moeder aan, die wat achterdocht begon te koesteren.

„Heus, mammie, ik wist niet dat uw horloge daar lag.”

„Henny,” zei moeder, „het spijt me heel erg, maar ik geloof niet dat je me de waarheid zegt.”

„Ik... ik... ik heb,” zei Henny, terwijl nog een dieper schaamrood over haar gezichtje kwam.

„Dan geloof ik dat het maar 't beste is, dat je naar bed gaat om er nog eens over na te denken,” zei moeder. „Dan kom ik straks wel even naar je zien.”

Henny, pruilend bewerende dat ze onschuldig was, verliet de kamer. Maar een feit was, dat ze blij was, dat ze kon gaan, want ze gevoelde zich lang niet op haar gemak. Want ze wist, dat, nu ze eenmaal met een leugen begonnen was, zij daarmee door zou gaan om met de ene leugen de andere te bedekken. En, zoals het altijd gaat, hoe meer ze dat deed, hoe erger de zaak werd.

Wat duurde de tijd haar ontzettend lang vóór moeder in de slaapkamer kwam. Henny dacht er vol spijt aan dat ze door haar ondeugendheid zowel het eten als de koekjes was misgelopen, maar nu ze zo ver gegaan was, voelde ze dat ze niet terug kon. Eindelijk ging de deur open en kwam moeder binnen.

„Heb je er nog eens over nagedacht, Henny?” vroeg ze kalm. Henny merkte wel op, dat er tranen in haar ogen stonden.

„Ja,” zei Henny koppig, „dat heb ik. En ik ben echt niet aan uw horloge geweest, heus niet.”

„Zo, zo,” zei moeder, die naast het bed van het kleine meisje kwam zitten. „Maar toch, Henny, zie ik op je gezicht dat je je niet erg prettig gevoelt. Wanneer je niet met je handen aan mijn horloge had gezeten, geloof ik, dat je heel anders zou kijken.”

„Maar ik heb het niet gedaan.”

„Henny, daarmee maak je het nog erger. Als je nu maar wilde bekennen dat je verkeerd hebt gedaan, zou je je erg opgelucht voelen en mammie zou er helemaal niet boos om zijn.”

„Maar ik heb het niet gedaan,” zei Henny opnieuw, maar toch op heel wat bedeesder toon dan de eerste keer.

„Ik zal je eens een verhaaltje vertellen,” zei moeder, „en dan moet je goed luisteren. Er was eens een klein meisje, dat op de

bodem van een vaas een dubbeltje zag liggen. Hoewel ze wist dat dit van haar moeder was, zou ze het toch maar nemen om er wat snoepgoed voor te kopen. Maar toen ze haar hand door de nauwe hals van de vaas had gestoken, kwam ze tot de ontdekking dat ze die er niet meer uit kon krijgen, hoe ze ook wurmde. Wat schrok ze toen en denkende dat ze misschien wel haar hele leven met die vaas aan haar hand moest lopen, rende ze naar haar moeder om hulp te krijgen — maar van dat dubbeltje zei ze niets. Maar zelfs moeder kon haar hand er niet uit krijgen, hoe ze het ook op alle mogelijke manieren probeerde. Eindelijk en ten laatste besloot moeder maar om de vaas stuk te slaan, hoe mooi die ook was. En toen ze de vaas gebroken had, wat denk je dat ze ontdekte?"

„Ik weet het niet,” zei Henny.

„Ze ontdekte dat het kleine meisje het dubbeltje stevig in haar hand hield geklemd. Had ze dat nu maar losgelaten, dan had haar hand er gemakkelijk uit gekund. Maar ze wilde het niet loslaten. En daar kwam nu al die narigheid van. En, Henny, zo is het ook precies met jou. Je koppigheid houdt je terug om je kwaad te bekennen. Moet je nu zo halsstarrig blijven? Bovendien is het veel gemakkelijker om de waarheid te zeggen, en je zoudt je weer helemaal opgelucht voelen. Daarom zegt de Bijbel ook: ‚Die zijn zonde bedekt, zal niet voorspoedig zijn, maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen.’”

Dikke tranen liepen ineens langs Henny's gezichtje. „Ik heb het enkel aan mijn pols gedaan en opgewonden,” riep ze snikkend.

„Kijk, kijk,” zei moeder op zachte toon; „ik ben blij dat je het mij eindelijk gezegd hebt. Voel je je al n't veel beter gestemd?"

Henny, nog steeds snikkend, knikte van ja.

„Ja,” fluisterde ze, „het spijt me zo dat ik u al die onwaarheden verteld heb. En ik w...w...wil niet heel mijn leven met een oude vaas aan mijn hand lopen.”

„Dat is goed gedacht,” zei moeder lachende. „Nu is alles weer

in orde en ik ben er zeker van dat, met Jezus' hulp, kleine Henny nooit meer in haar leven onwaarheden zal zeggen."

„Dat zal ik nooit meer doen,” zei Henny.

„Nu ben je lief,” zei moeder. „En nu gaan we naar bed en zul je rustig slapen. Die heerlijke koekjes bewaren we tot morgenavond.”

Twee zakken als-'t-U-blijft

En hier is een verhaaltje uit China, enkele jaren geleden voor de eerste maal door een zendeling in dat land verteld. En dan zul je eens zien hoe wonderlijk Jezus kindergebedjes beantwoordt, waar de kinderen in de wereld ook wonen.

Paul was het kind van een zendeling. Zijn vader had zich gewijd aan de taak om het evangelie te brengen aan de arme Chinezen, en zijn moeder — wel, die was ook precies een zendeling, want al de tijd die ze over had, besteedde ze aan het onderrichten en helpen van de Chinese vrouwen.

Allebei hadden ze het meestal erg druk en zo gebeurde het wel, dat kleine Paul zich maar in zijn eentje moest bezig houden.

Op een dag ontdekte hij iets nieuws. Ten minste, het was helemaal nieuw voor hem, want ik ben er zeker van dat heel wat jongens al tot die ontdekking gekomen zijn.

Kortom, hij had uitgevonden, dat als hij op de trapleuning ging zitten — je weet wel, waar je je aan vast kunt houden — met een been aan elke kant, hij zich zonder gevaar heerlijk naar beneden kon laten glijden. Toen het hem eenmaal gelukt was, had hij de smaak ervan te pakken. En dus deed hij het nog eens en nog eens.

Natuurlijk dacht hij er helemaal niet aan wat dit voor zijn broek betekende, maar je kunt zeker wel raden wat zijn moeder 's avonds bij het uitkleden ontdekte. Daar zat op een heel belangrijke plaats een gat, zo groot, dat moeder er van schrok.

„Maar Paul, mijn jongen”, zei ze, „hoe heb je nu zo'n gat in je broek gekregen, terwijl moeder het zo druk heeft. Ik heb heus geen tijd om een andere broek voor je te maken.”

„Wat jammer, moeder”, zei Paul vol spijt. „Ik heb er helemaal niet aan gedacht, dat het zo slijten zou; maar ik gleeed zo fijn langs de trapleuning naar beneden.”

Natuurlijk vergaf moeder het hem en spoedig daarop knielde Paul neer om zijn gebedje op te zeggen. Hij dankte God voor de prettige dag, die hij had gehad, voor zijn thuis en het heerlijke eten. Toen bad hij voor de arme mensen in China en of God vader en moeder wilde helpen om de mensen van Jezus te vertellen. En dan herinnerde hij zich het allerbelangrijkste, dat hij wilde zeggen. Even aarzelde hij. „Dan, Jezus, die broek van mij. Het spijt me zo dat die stuk is, omdat moeder het zo druk heeft. U weet, dat moedertje geen tijd heeft om voor mij een nieuwe te maken. Maar U kunt me misschien wel een nieuwe zenden. En dan graag met twee zakken, als-'t-U-blijft, inplaats van één.”

En na zijn gebedje sprong hij fluks in bed, vast gelovende dat de nieuwe broek wel ergens vandaan zou komen, en zelfs met twee zakken er in.

Met de ogen vol tranen ging moeder naar beneden om de kamer en het speelgoed van Paul wat op te ruimen. In een hoek stond een doos, die 's morgens vroeg al was bezorgd, maar die ze, door de drukte, nog niet had kunnen openen. Ze dacht, dat die door mensen, die de Zending een goed hart toedroegen, gezonden was. En dat was ook zo.

Het touw losknopend en de doos uit het bruine papier halende, ontdekte ze dat er allerhande kleren in zaten, thuis door liefdevolle handen gemaakt. Daar waren er enkele bij, die haar zelf net goed van pas kwamen. En voor de rest kon zij op het zendingsveld heel gemakkelijk andere mensen vinden.

Ineens zag ze iets, dat haar werkelijk een schok gaf. Helemaal onder in de doos zag ze een broek, juist zo een als Paul die dag had bedorven! Ze greep er vol blijdschap naar en hield hem voor zich uit om hem eens goed te bekijken.

En ja hoor! Daar zaten twee zakken in. Ze vloog de trap weer op met een hart vol dankbaarheid. Maar wat jammer, kleine Paul was al vast ingeslapen. Het enige wat ze nu kon doen, was de broek over de rand van zijn ledikantje te hangen, zodat hij deze de volgende morgen direct zou zien.

En 's morgens werd Paul wakker en wat zag hij daar? De nieuwe broek.....!

„Moeder”, riep hij, „kom eens gauw. Jezus heeft mij de broek al gezonden!”

Moeder snelde de kamer binnen, waar Paul al bezig was de broek van alle kanten te bekijken. En naar één ding was hij erg nieuwsgierig — de zakken. Zou Jezus daaraan gedacht hebben?

Ja, het was in orde. Een fout was er niet gemaakt. Daar zaten twee zakken in!

Tussen ons gezegd, dat pak was wel drie maanden onderweg geweest. Was dat niet eigenaardig, dat het juist op tijd zou komen om het gebedje van een klein ventje te beantwoorden. En toch gebeurde dat.

Hoe knorrig Klaartje vriendelijk Klaartje werd

Uit de titel heb je al kunnen opmaken, dat Klaartje een heel slecht humeur had, en dan heb je goed geraden. Ze was altijd even knorrig. Werkelijk, je hebt nooit zo iets meegemaakt. Wanneer haar gevraagd werd om de ontbijttafel te dekken, dan mopperde ze; kreeg ze een boterham inplaats van pap, dan pruilde ze; wanneer klein broertje wat meer melk kreeg dan zij, dan vond ze het niet eerlijk. En dat ging zo maar de hele dag door.

De enige keer dat Klaartje in haar humeur scheen, was, wanneer ze haar eigen weg kon gaan en precies kon doen waar ze zin in had. Maar wanneer dan iemand haar in haar spel kwam storen, — nou, dan had je eens moeten horen wat ze zei.

Klaartje was aan het spelen met haar poppewiegje, en dat vond ze prettig, dat kun je begrijpen.

Daar kwam klein broertje aan.

„Hè, maak mijn schoenen even vast, Klaartje”, zei hij.

„Kan niet”, zei Klaartje. „Ik ben bezig. Je moet maar even wachten. Jij hebt altijd iemand nodig om je schoenen vast te maken.”

Broertje liep huilende naar moeder toe om dat alles te vertellen.

Enkele minuten later ging het keukenraam open en keek moeder naar buiten.

„Klaartje, je moet even voor mij een boodschap doen in de winkel op de hoek.”

„O, wat vervelend!”, riep Klaartje uit. „Ik moet altijd maar naar die winkel. Nooit kan ik wat voor mijzelf doen.” Maar Klaartje ging, luid mopperend tot ze op straat stond. Ze scheen te vergeten, dat moeder „altijd” dingen voor haar deed, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Toen vader 's avonds thuis kwam, was Klaartje bezig een tekening te maken in een boek.

„Hallo, Klaartje!”, riep vader, „brengt me even mijn pantoffels, dan ben je de beste.”

„O, wat vervelend!”, riep Klaartje weer. „De hele dag moet ik dan dit, dan dat brengen; alles moet ik maar aandragen en nooit heb ik eens tijd om te tekenen.”

„O, is het dat?” zei vader, die Klaartjes gebrek maar al te goed kende. „'t Komt in orde, hoor. Ik zal ze zelf wel krijgen.”

En zo haalde vader zelf zijn pantoffels. Maar hij nam er een en bracht die dichter bij een zeker deel van Klaartje dan haar wel zinde. Twee of drie keer zo hard, dat Klaartje het niet gauw zou vergeten, en toen stuurde hij haar naar bed.

En Klaartje ging naar boven, huilende, en knorriger dan ooit. Ze dacht er over om maar van huis weg te lopen en ergens heen te gaan, waar ze niet altijd al het mogelijke voor andere mensen moest doen. Ze vond het wel een leuke gedachte, en toen ze daar zo over nadacht, viel ze in slaap.

En in haar slaap ging ze door met haar plannen om weg te lopen. Ze nam haar spaarpot, sloop op haar tenen naar beneden en ging met een bus naar het station. Daar kocht ze een spoorkaartje en ging naar een stad, waar een grote boot lag. Ze ging aan boord en het schip vertrok. Ze reisde lang, heel lang en kwam eindelijk in een heerlijk land, waar iedereen kon doen wat hij wilde. Ze verliet de boot en deze ging verder.

Gedurende een poosje was ze erg gelukkig. Maar de mensen waren allemaal vreemden voor haar. Ze kende daar niemand en zo duurde het niet lang of ze begon zich eenzaam te voelen.

Alles wat die mensen deden, was voor hen zelve, en zo kwam Klaartje tot de ontdekking dat niemand haar nu eens nodig had. Hè, hoe graag zou ze nu moeder weer willen zien. Maar de mensen vertelden haar, dat ze niet weg kon, want het zou heel lang duren voor de boot weer terug kwam.

Dagen en weken en maanden en jaren gingen voorbij, en toen kwam eindelijk de boot terug en Klaartje sprong aan boord. Zij

had zich heel erg eenzaam gevoeld, en verlangde terug naar huis om moeder en vader en kleine broertje weer te zien.

Ze kwam weer in de straat waar haar huis stond en liep naar de deur, hopende moeder nu eens echt te verrassen. Maar een onbekende dame deed de deur open. Klaartje kromp ineen van schrik.

„Is moeder binnen?” vroeg ze.

„Moeder? Welke moeder?” zei de dame.

„Mijn moeder!” riep Klaartje wild van angst en ze probeerde langs die mevrouw heen te glippen.

„Die woont hier niet”, zei de dame. „De mevrouw, die hier gewoond heeft, is lang geleden gestorven. Ze had er zo'n verdriet van dat haar kleine meisje was weggelopen.”

„Moeder dood!” schreeuwde Klaartje. „Waar is vader?”

„Weggegaan. Ik weet niet waar hij nu is”, zei de dame.

„En kleine broertje? Waar is die?”

„Kleine broertje? Je bedoelt zeker je grote broer. Die is zo groot geworden en ook weggegaan.”

„O, vreselijk, vreselijk!” hilde de arme kleine Klaartje. „Nu zijn ze allemaal weg! O, waarom ben ik ook van huis weggelopen! Als ze nu eens terug kwamen, wat zou ik dan van hen houden!

Ik weet zeker, dat ik nooit meer zo zou mopperen. O, mammié, mammié, kom toch weer terug!"

„Hela, hela! Wat een leven allemaal!" zei vader, en hij schudde Klaartje eens flink om haar wakker te krijgen.

„O, bent u het vader? Bent u het heus? Ik ben zo blij dat u 't bent! En waar is mammié? Maakt ze het goed?"

„Natuurlijk", zei vader. „Ze is beneden met het eten bezig."

„Ik ben zo blij", zei Klaartje. „Ik moet dadelijk even naar haar toe." En meteen sprong ze uit bed, gaf vader een flinke pakkerd, zoende klein broertje en rende de trap af om moeder ook eens flink te omhelzen.

Toen vertelde ze hun alles wat haar in die nare droom was overkomen en dat ze nu eens flink, ja heel flink, zou proberen om nooit weer zo humeurig te zijn.

Altijd eerlijk

Niet zo heel veel jaren geleden was er in vele delen van Afrika nog slavernij. Arabische slavenhandelaren overvielen onverwachts de dorpen en voerden mannen, vrouwen en kinderen weg om die op de slavenmarkten aan de kust te verkopen. Heel dikwijls werden die gevangenen erg wreed behandeld en velen stierven onderweg. Gezinnen werden uiteen gescheurd en vaders, moeders en kinderen werden aan verschillende eigenaren verkocht.

Dat alles was erg wreed en slecht en we mogen God dankbaar zijn voor zulke mannen als David Livingstone, die luid daartegen hun stem verhieven en alles deden wat ze konden om daar maar een einde aan te maken.

Eens op een dag in die slechte oude tijd, liep een man over een van die slavenmarkten en keek naar die arme zwarte mannen en vrouwen, jongens en meisjes, de meesten geketend, die daar te koop stonden.

Toen hij zo de rijen langs wandelde, viel zijn oog op een jongen met een heldere oogopslag. Onder al zijn droefheid zag men toch dat die jongen karakter bezat. De man had met hem te doen en de gedachte kwam bij hem op om de jongen te kopen.

„Ik wil je kopen”, zei hij tot de jongen, „wil je me eerlijk en trouw dienen?”

De jongen keek hem onbevreesd aan.

„Eerlijk?” antwoordde hij. „Ik zal altijd eerlijk zijn, of u me nu koopt of niet.”

De man was zo verbaasd zulke woorden van een slaaf te horen, dat hij welgemoed de voor hem bedongen prijs betaalde zonder nog een enkel woord te verspillen.

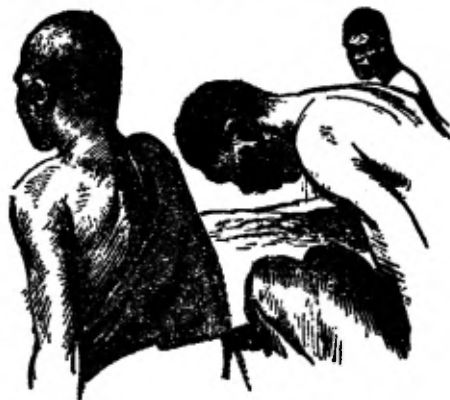

Een jongen met zo'n karakter was waard gekocht te worden, vind je ook niet? Ik wilde dat er meer van zulke jongens waren; jongens, vast besloten om „altijd eerlijk” te zijn, wat de gevolgen ook mogen wezen.

Veronderstel eens dat jullie vijf en twintig gulden geboden werd om een leugen te vertellen; wat zou je doen?

Ik ken iemand, die zo'n aanbod kreeg, en dat is niet zo lang geleden. Ik bracht een be-

zoek aan een heel arm gezin, ergens in een achterbuurt. Dat gezin bestond uit vader, moeder en vijf kinderen, en ze woonden al een poosje in een kelderwoning — twee kamers onder de grond.

De vader leidde mij langs een donkere, smalle wenteltrap naar een vies, vuil keukentje. Een oud, kapot keukenfornuis zakte bijna in elkaar; en uit de gaten in de muren kwam 's avonds een heisleger luizen en torren. In een andere kamer — dat was dan de slaapkamer — was een ruit stuk, en daar was een zak voor-gehangen om de regen buiten te houden. In de vloer zaten overal gaten, waardoor 's nachts de ratten kwamen. Men had er wel zinken platen over gespijkerd, maar als één gat dicht was, dan knaagden de ratten ergens anders weer een nieuw. Het enige huisraad was een oud ijzeren ledikant met een van die vreselijke springmatrassen, die altijd in het midden doorzakken.

„Dat is het bed van de kinderen”, zei de vader.

„Daar te midden van de ratten en de luizen!” riep ik uit.

Toen vertelde hij iets, dat ik nooit zal vergeten.

„De eigenaar”, zo vertelde hij, „heeft mij gezegd dat er een koper voor dit huis is en hij heeft mij vijftwintig gulden geboden als ik wilde zeggen, wanneer de koper komt kijken, dat het huis vrij is van ratten en luizen. Maar hij kan mij niet omkopen. Ik ben nog steeds een Christen.”

Brave man! dacht ik. Vijftwintig gulden moeten hem een fortuin hebben geschenen, een koninklijke gift. Ja, voor al die rijkdom, die zijn hongerend gezin zo nodig had, wilde hij geen leugen zeggen.

Hij was net als die Afrikaanse jongen op de slavenmarkt, is het niet? Altijd eerlijk, wat er ook gebeurt.

Moge God ons zo trouw en eerlijk maken, wanneer de verleiding tot ons komt.

Wat God kan doen met kleine dingen

Het is werkelijk een wonder wat God met de kleinste dingen kan doen. Hij neemt bijvoorbeeld een eikeltje en doet daar een geweldig grote eik uit groeien. Uit een nietig zaadje, brengt Hij een appelboom te voorschijn, die genoeg vruchten zal voortbrengen om een geheel gezin te voeden. Uit een kleine baby laat Hij een man groeien, die over koninkrijken heerst en het lot der wereld in handen heeft.

En laat ik je nu eens vertellen van die kleine dingen, die in de Bijbel vermeld staan, en die God op zeer bijzondere wijze gebruikte. En dit zijn dan de wandelstok van een man, de provisiekast van een weduwe en het twaalfuurtje van een kleine jongen.

Eerst dan de wandelstok van die man. Die behoorde aan iemand, Aäron geheten, en is in de Bijbel bekend als Aärons staf. Misschien was het wel zo iets als een herdersstaf, maar in ieder geval was het een doodgewoon stuk droog hout, precies als elke staf. Er was helemaal niets bijzonders aan.

Maar op een dag, dat de mensen weer onder elkaar aan het twisten waren en morden tegen Mozes en Aäron, gebruikte de Here dit stuk hout om een einde aan de twist te maken.

Hij zei Mozes dat deze de staven van de leidende vorsten van Israëel moest nemen, twaalf in getal, om die dan, met de staf van Aäron, in de tabernakel te leggen, er bij zeggende, dat indien vóór morgen met één van de staven iets merkwaardigs gebeurde, dit een teken zou zijn dat God de eigenaar van de staf als de leider van Zijn volk erkende.

En wat denk je dat er gebeurde? Toen Mozes 's morgens in de tabernakel ging, zag hij dat aan één van de staven bladeren, bloemen en amandelen groeiden. Natuurlijk was hij erg verbaasd, want zo iets was nooit eerder in de tabernakel gebeurd. Toen merkte hij op dat al die bladeren aan de staf van Aäron

zaten. Dat oude, droge stuk hout was gedurende de nacht vrucht gaan dragen! (Numeri 17 : 6-8).

Hij nam al de staven mee om het volk te laten zien en toonde hun wat gebeurd was, en zij zagen ineens, dat God Aäron als Zijn dienstknecht had gekozen.

Nu, het lijkt mij toe dat, als God een droog stuk hout bloesem en vrucht kan doen dragen, Hij de gewoonste kinderen kan gebruiken om hen vrucht te laten dragen in Zijn dienst. Dat weet ik zeker!

Maar nu die provisiekast van de vrouw. Die was zo goed als leeg. Alles wat ze nog had, was een handjevol meel op de bodem van een vat en een druppeltje olijfolie in een kruik. Het had in drie jaar niet geregend; en zo was de oogst verschroeid en iedereen stierf bijna van honger. Ze wilde juist haar laatste meel en laatste olie gebruiken, toen de profeet Elia daar aankwam. Ook hij had erge honger en vroeg haar om eten. De arme weduwe antwoordde, dat ze zo goed als niets had, dat haar provisiekast leeg was, en dat ze van dat weinige haar laatste maal voor haar en haar zoon wilde bereiden.

Toen vroeg Elia haar, om iets heel moeilijks te doen. Hij zei, „Gij bakt eerst voor mij een koek”. Dat klonk niet zo erg netjes van hem, maar hij zou het vast niet gezegd hebben als hij niet zeker had geloofd, dat God wederkerig iets voor de arme vrouw

zou doen. Hij beloofde haar: „Het meel in de pot zal niet opraken en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal”.

Ze was een goede ziel. Hoe'n honger ze ook had, ze gaf dat beetje wat ze had nog aan een ander. En God hield Zijn belofte, die Hij gedaan had door Zijn knecht Elia. Er gebeurde iets in die provisiekast. Ik weet niet wat het was, maar telkens als de vrouw naar het meelvat of de oliekruik ging, vond ze wat ze nodig had. Nooit was het vat of de oliekruik leeg. Ik denk dat de engelen zich verheugd hebben, wanneer ze die vulden als de vrouw het niet zag.

Maar denk eens goed na — wonende in een verschroeid land te midden van mensen, die bijna van honger stierven, werden die goede vrouw en haar zoon van voedsel voorzien tot de nieuwe oogst werd binnengehaald — en dat alles omdat ze God voorop stelde en Hem alles gaf wat ze bezat.

En zou je niet denken, dat als God voor die provisiekast van de weduwe kon zorgen, Hij ook kan zorgen voor jongens en meisjes van deze tijd? Natuurlijk kan Hij dat. Maar alles hangt er vanaf of we Hem voorop stellen en Hem alles geven wat we hebben.

Maar nu wil je nog wat horen van dat twaalfuurtje van die kleine jongen. Dat is nu het merkwaardigste verhaal van allemaal.

Op een morgen stond een moeder, wonende in Galilea, in de deur van haar woning en wuifde haar jongen vaarwel, want hij zou die dag buiten in het veld doorbrengen. Zij had zijn twaalfuurtje voor hem in orde gemaakt — vijf broodjes en twee visjes.

En daar ging hij op stap, zo blij als een vogeltje, uitzien naar iets, waarmee hij zich de gehele dag kon bezighouden. Toen hij een groep mensen haastig zag lopen, voegde hij zich bij hen en vroeg waar zij heen gingen. Toen vernam hij dat Jezus, de grote Leraar en Heelmeester het meer met de boot was overgestoken en nu snelden de mensen langs de meeroever om Hem daar te ontmoeten. Dit was nu eens een goede kans

om Jezus te zien en ook de genezingen, die Hij aan de mensen verrichtte, en daarom besloot de jongen met de anderen mee te lopen. Toen zij de plek naderden waar Jezus stond, zag de jongen zich ineens te midden van een grote mensenschare, die allen verlangden om maar zo dicht mogelijk bij Jezus te komen. Slechts met de grootste moeite slaagde hij erin zich door de mensenmassa heen te dringen en een plaats in de voorste rij te krijgen. Eindelijk bereikte hij een plaats waar hij goed kon zien wat er gebeurde en kon horen wat Jezus zei.

En dit was dus nu de Jezus, van Wie hij zoveel gehoord had! Wat was hij blij, dat hij Hem nu eens zag! Wat een krachtige gelaatsuitdrukking en toch, wat een vriendelijk gezicht. En dan die ogen, die alles schenen te zien!

Opgewonden van verbazing en verrukking aanschouwde de jongen de genezing van de zieken, de doden, de stommen, de blinden, en luisterde naar de mooie woorden die van de lippen van de Heiland vloeiden. De liefde voor de Meester groeide in hem. „Ja hoor”, dacht hij, „dit moet de Messias zijn, op Wie mijn volk zo lang gewacht heeft. Kon ik maar eens met Hem praten, of Zijn hand aanraken, of Hem een kleine dienst bewijzen!”

Juist op dat ogenblik zag hij, dat Jezus zich tot een van de mannen wendde, die vlak bij Hem stonden. „Filippus”, zei Jezus, „waar zullen we brood kopen, opdat deze mensen kunnen eten?”

Onmiddellijk kwam bij de jongen de gedachte op dat Jezus misschien wel honger had en vergeten had brood mee te nemen. Hij dacht aan zijn eigen boterhammen. Zou hij het doen? Zou hij het doen?

En meteen viel de blik van Andreas op de jongen en die begreep ineens al wat hij dacht en wenste.

„Zie”, zei hij tot Jezus, „daar is een jongen met vijf gerstebroden en twee visjes”.

Jezus keek naar de kleine vent en zag dat hij zijn twaalf-uurtje aanbood. Ik geloof vast en zeker dat Zijn hart getroffen werd door hetgeen Hij zag, want Hij weet heel goed wat boter-

hammen voor jongens betekenen. En wat de jongen betreft, die was meer dan gelukkig door de blijk van waardering, die Jezus hem schonk.

Tot verbazing van de jongen, at Jezus zijn boterhammen niet op. Maar Hij hield die in Zijn hand en vroeg de mensen om rustig voor het eten te gaan zitten.

„Maar Hij zal toch zeker niet proberen om al die mensen met die paar broodjes van mij te spijzigen!” zei de jongen bij zichzelf.

Maar Jezus scheen helemaal niet in de war gebracht door dat grote gezin, dat Hij ten eten had gevraagd op zo'n kleine voorraad. Toen al de mensen gezeten waren, hief Jezus Zijn handen ten hemel en vroeg Zijn Vader het voedsel te zegenen. Toen begon Hij de broodjes in stukken te breken en gaf die aan de discipelen om uit te delen onder de mensen.

Gespannen keek de jongen toe en hoe verbaasd was hij dat er maar geen eind aan die broodjes kwam. Hoe meer Jezus eraf brak, des te meer schenen er te zijn. Ja zoveel, dat toen de vijfduizend mensen gegeten hadden, er op de grond nog voedsel over bleef, en een ieder van de discipelen verzamelde wel een mand vol daarvan.

Wat een voorraad voedsel was er gekomen uit het twaalf-uurtje van die jongen! Wie zou dat gedacht hebben. Niet alleen de jongen, maar allemaal kregen ze een goed maal! En hoe

kwam dat? Alleen omdat de jongen zijn twaalfuurtje in de handen van Jezus had gelegd.

Best mogelijk dat je niet veel hebt, dat je je eigendom kunt noemen. Misschien niet eens je twaalfuurtje, dat je Hem kunt geven; maar je kunt er zeker van zijn, dat dezelfde Jezus, die de vijf broodjes en de twee visjes nam en daarmee vijf duizend mensen voedde, in staat is om alles wat je Hem geeft, duizendvoudig te vermenigvuldigen tot een zegen voor anderen.

Probeer het maar eens, al zou je Hem alleen je hart maar geven!

De kinderen van de Vuurtorenwachter

Heel ver weg op een rotsachtige kust stond een vuurtoren. Elke nacht schenen zijn heldere stralen over de donkere, gevaarlijke golven.

Langzaam draaide het licht, de lichtbundel werd helderder en helderder, dan zwakker, dan weer helder, altijd maar door, waarschuwend voor de rotsen, die in de zee uitliepen. Schepen, die 's nachts passeerden, kwamen zo veilig in de haven. Wanneer de kapitein of de stuurman het licht zag, wist hij dat alles veilig was.

Winter en zomer bleef het licht branden. In de lange, kalme nachten, wanneer de sterren aan de hemel stonden, of wanneer stormen en orkanen de golven opzweepten, nooit ging het uit. Hoe zwarter de duisternis, des te helderder scheen het licht; hoe harder de winden loeiden, des te meer welkom waren zijn lichtbundels.

In die ver-afgelegen, eenzame vuurtoren woonde een man met zijn vrouw en twee kinderen, Paul en Jennie. Dat was voor hen een rustig, eigenaardig leven. Hun huis was in die hoge, smalle vuurtoren. Hun leven ging grotendeels op in dat licht boven hen. Ze waren daar met één enkel doel en dat was om het licht brandende te houden.

Op een avond, toen het schemer begon te worden, ging de vader de steile, smalle trap op, zoals hij al zo vaak gedaan had

om het licht aan te steken. Na enkele ogenblikken kwam hij terug, bleek en ziek.

„Ik voel me zo naar,” zei hij en liet zich in een stoel vallen. Moeder snelde wanhopig naar hem toe, want men kon zien dat hij stervende was. Voor een ogenblik was alles in de war en de kinderen stonden er bij met angstige gezichtjes.

Na een poosje, toen vader naar bed gebracht was, was het Paul die voor 't eerst iets zei.

„Moeder,” zei hij, „hoe is het nu met het licht?”

„Ga zelf even boven kijken,” zei ze, „ik kan nu niet weg.”

En zo gingen Paul en Jennie zachtjes het kamertje uit en klommen naar boven langs de kille, donkere trap.

Het was donker geworden. Er kwam een storm opzetten; zwarte wolken schoven langs de bleke maan. Beneden spatten zware golven tegen de rotsen uiteen en het schuim en de fijne waterstofjes vielen terug in de wilde, woelige zee.

Het licht brandde, maar toch was er iets niet in orde. Over de zee was alles even donker, en de lichtbundel van de vuurtoren scheen alleen over het land.

„Jennie!” schreeuwde Paul, „het licht draait niet. De schepen zullen de lichtbundel zo niet zien. Wat moeten we doen?”

„Kan jij de machine op gang brengen?” vroeg Jennie.

„Ik zal het proberen,” zei Paul.

Paul had dat zijn vader vele malen zien doen en hij dacht, dat het wel zou gaan. Maar al gauw kwam hij tot de ontdekking dat er iets haperde met de machine. Ze was stuk en het was niet mogelijk haar op gang te krijgen.

„Wat moeten we beginnen?” riep Jennie.

„Daar links zit het handwiel om het licht te doen draaien,” zei Paul.

„Maar dat kun je niet alleen in beweging brengen.”

„Nee, maar als we het samen doen, gaat het wel,” zei Paul, „denk er aan, Jennie, we zijn de kinderen des lichts.”

„Ik zal je helpen,” riep Jennie.

Ze grepen het grote wiel en begonnen dat te draaien. Nu

draaide ook telkens de lichtbundel weer en wat waren ze blij. Nu konden de schepen het licht goed zien.

Uur na uur zwoegden zij zo voort. Nooit had een nacht hun zo lang, zo heel lang geduurd. Hun kleine handen begonnen pijn te doen en er kwamen blaren op. Ze werden zo moe in hun armen. De minuten schenen wel uren en de uren waren als jaren. Ze werden zo moe, dat, al draaiende, de tranen hun in de ogen sprongen. En buiten huilde de storm en gierde om de vuurtoren. Beneden lag vader te sterven en moeder zat daar met een hart vol droefenis aan zijn bed. Maar de kinderen des lichts bleven het wiel maar draaien, draaien, steeds draaien. Ze bleven volhouden ondanks alle vermoeidheid, tot een vage lichtstreep in het oosten hun vertelde dat hun werk gedaan was.

De kapiteins zagen die nacht het licht en dankten daar God voor. Maar nooit hebben ze geweten wat daar in de vuurtoren gebeurde, evenmin hoorden ze ooit van de heldenmoed van die twee kleine kinderen, die zo trouw hun plicht deden.

En precies zoals nu Paul en Jennie in die lange, stormachtige nacht het licht brandende hielden, zo wil God dat elk van Zijn kinderen het licht van Zijn liefde laat schijnen in een koude, donkere wereld. Hoe donkerder het om ons heen is, des te

helderder moet ons licht schijnen. Hoe zwaarder de storm, des te geregelder moet het zijn. We mogen het niet uit laten gaan tengevolge van verdriet of zwarigheden. Zo heel veel schepen gaan voorbij en die zien naar ons uit om wat troost en leiding en vriendelijkheid. Wanneer we kinderen des lichts zijn dan moeten we dat licht ook laten branden in de donkere nacht.

Alles komt van Boven

In een armoedig huisje, ergens in Frankrijk, lag een arme, maar godvruchtige man te sterven. Hij riep zijn enig zoontje bij zich en zei: „Mijn lieve, kleine Peter, je zult spoedig alleen achter blijven en je zult met heel wat moeilijkheden in deze wereld te kampen hebben; maar bedenk steeds dat alles van boven komt; dan zal het je veel lichter vallen om alles met geduld te dragen.”

Spoedig daarop stierf de arme man en de kleine Peter bleef eenzaam achter in de wereld. Het enige wat hij kon doen om in zijn onderhoud te voorzien, was te gaan bedelen.

Wanneer hij de dorpen van huis tot huis doorging, zong hij een liedje voor de mensen en kreeg dan van hen juist genoeg om in het leven te blijven.

Telkens wanneer iemand hem een boterham of wat geld gaf, zei hij altijd: „Het komt van boven”, de laatste woorden van zijn vader zich herinnerende.

Het werd bij hem een gewoonte om die woorden te zeggen wat er ook met hem gebeurde en hij vond dat het hem werkelijk hielp om alles geduldig te dragen.

Op een dag, dat hij door een dorp ging, blies een plotselinge windvlaag een pan van het dak van een nabijstaand huis. Die viel op Peters schouder en wierp hem tegen de grond.

„Dat komt van boven” waren zijn eerste woorden toen hij was opgestaan, waarop, zoals je je kunt indenken, de omstanders hartelijk lachten.

Een minuut later echter, blies een harde stormvlaag het gehele dak van een armzalig huisje op straat. Had Peter dat kleine ongelukje niet gehad en was hij doorgelopen, dan had dat best zijn dood kunnen zijn. Zo dacht hij bij zichzelf dat die dakpan, die hem bezeerd had, met recht „van boven was gekomen” in meer dan één opzicht.

Een andere maal kreeg Peter opdracht van een welgesteld heer om een belangrijke brief te brengen naar een zakenman in

een naburige stad. Daar hem gezegd was dat er grote haast bij was, liep Peter wat hij kon. Bij een sloot komende, probeerde hij daarover te springen, maar helaas, hij kwam er midden in

terecht en ging bijna kopje onder. Toen hij weer aan de kant stond, nat en modderig, ontdekte hij dat de kostbare brief weg was. Wat hij ook deed, hij kon uit de modderige sloot de brief niet meer opvissen. „Het komt van boven”, gromde hij bij zichzelf, toen hij met een bedroefd hart de weg terug ging naar het huis van die meneer.

Natuurlijk was deze goede man erg boos en hij zette hem bij zijn kraag buiten de deur. Maar alles wat Peter kon zeggen, was: „Het komt van boven.”

De volgende dag echter liet die heer hem roepen.

„Die val van jou in de sloot was voor mij een gelukkig toeval”, zei hij. „Het is alles heel anders gelopen als ik gedacht had. Was die brief bezorgd, dan had ik nu een zwaar verlies geleden. Neem daarom dit kleine geschenk aan als een teken van mijn dankbaarheid.” En de heer legde meer geld in Peters kleine hand, dan hij de laatste tijd gezien had.

„Het komt van boven”, zei hij, toen hij lachende de trap afging.

Zo groeide Peter op, altijd gelovende dat Gods hand zijn leven leidde, vertrouwend dat „degenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede.”

Zo werd ook hij later een flink, welgesteld zakenman.

Gelukkig zijn de jongens en meisjes, die zo'n geloof in hun hemelse Vader hebben. Dat zal hen bewaren voor veel nodeloos verdriet en ontmoediging en zal hun hart vervullen met een rustig vertrouwen en vrede, die door niets verstoord kunnen worden.

Waarom dat óók niet geprobeerd om te zien hoe het werkt?

Die wilde Rob

Het was net half vijf. Alles was rustig en vredig in het huis van de van Klaverens. Ginnie, reeds thuis van school, had zich fijn genesteld in een grote stoel vlak bij de haard, en was bezig met haar huiswerk. Kleine zus zat op de vloer een kasteel te bouwen met haar blokken en zachtjes in zichzelf te babbelen.

Ineens keken ze op. Ze hoorden een bekend onwelkom geluid.

„La-la-la-la-la...”

„Rob!” zei Ginnie. „Nu is het uit met de rust.” Ze had gelijk. Een ogenblik later werd de tuindeur hard opengegooid tegen de keukenwand.

„Hallo, hallo!” riep de achtjarige Rob. „Waar zitten jullie allemaal? Tra-la-la-la —”

Hij kwam de huiskamer binnenstuiven, zo hard dat de deur tegen het dressoir opbonsde, zodat een vaasje in stukken op de grond viel.

„Rob, jou ondeugende jongen!” riep Ginnie. „Wat zal moeder daar wel van zeggen?”

„Ha, die Ginnie. Dat kon ik toch niet helpen. Waar ben je mee bezig? Maar je moet nou niet meer lezen. Kom, dan gaan we samen knikkeren.”

Meteen had Rob op tafel zijn zakken geleegd, zodat de knikkers bij dozijnen in alle richtingen over de grond rolden.

„Ik wil vanavond niet knikkeren”, zei Ginnie. „Ik moet voor morgenochtend een versje leren.”

„Toe nou, wees niet zo vervelend”, riep Rob, „weg daarmee, dat kan je later nog wel doen.” En meteen sloeg hij het boek uit Ginnie's hand.

Gonnie sprong boos uit haar stoel. „Wat bedoel je daarmee?“, riep ze. „Waarom kun je ons niet met rust laten?“

„O, die Gonnie“, plaagde Rob en trok aan Gonnie's haren, haar boek door de kamer gooiend. Helaas kwam dat precies terecht op het kasteel van kleine zus, dat ineen zakte.

„Boe-hoe-hoe!“ schreeuwde kleine zus. „Stoute Rob! Je hebt mijn kasteel stuk gemaakt en ik zal het aan mammie vertellen. Boe-hoe-hoe!“

Dan met al de wanhoop over haar teleurstelling, nam ze een bouwsteen en gooide die naar Robs hoofd. Deze bukte zich en meteen werd het glas van een schilderij aan de wand getroffen, dat in stukken op de grond viel.

Juist op dit ogenblik ging de deur open en kwam moeder binnen. „Wat betekent dat allemaal“, zei ze, ziende naar al die boze, betraande gezichten en de brokken glas en de rommel op de vloer. „Ik hoorde dat lawaai al toen ik achter in de tuin was. De kamer lijkt wel een slagveld!“

„Mijn schuld is het niet“, zei Rob, „het lijkt wel of ze mij niet

graag thuis zien komen; dat is het. Maar ik deed niets.“

„Mammie, het is wel zijn schuld“, zei Gonnie opgewonden.

„We zaten net zo rustig en vredig tot hij binnen kwam. Ik wou dat hij nooit van school thuis kwam.“

„En hij gooide mijn mooi kasteel omver”, zei kleine zus.
„Stoute Rob!”

Moeder begreep het best. „Ga met me mee, Rob”, zei ze. „Ik geloof dat we eens samen moeten praten.”

Rob ging met moeder naar boven. Terwijl Rob enkele van zijn kleren uitdeed, nam moeder een kleine matteklopper, die ze voor zulke gelegenheden bewaarde. Toen begon Rob weer te zingen van „Tra-la-la-la-la —”, maar op een heel andere toon.

Daarna sprak moeder eens met hem.

„Rob”, zei ze, „je moet nu dat onbesuisde eens afleren en je aanwennen om een beschaafde jongen te worden. Je bent zo wild en zo ruw, dat de mensen denken dat je tot een stam van wilden behoort. Het lijkt wel of het iedere dag erger wordt. Je krijgt altijd ruzie met de anderen en je maakt jezelf tot een last.”

„Dat bedoelde ik zo niet”, zei Rob.

„Natuurlijk was dat niet je opzet”, zei moeder, „maar denk daarover nu maar eens na en neem een besluit om anders te worden. En dat moet, versta je, Rob! Is het niet meer dan erg dat Gonnie en zusje bang zijn als je thuis komt!”

Rob boog even beschaamd zijn hoofd.

„Ik heb een idée”, zei moeder. „Je moet je voornemen om als je voortaan 's middags thuis komt, iets vriendelijks te zeggen tegen een ieder, en zien of je de anderen niet vrolijk kunt maken.”

„Hm!” mompelde Rob.

„Dat wil je toch wel proberen, is het niet?” drong moeder aan.

„Ik zal er eens over nadenken”, zei Rob.

Toen liet moeder hem gaan.

Rob dacht erover na. Ja, hij dacht er heel wat over na.

Maar de volgende dag ging hij naar school en vergat alles. Tenminste, hij vergat het, tot hij weer de hoek van de straat omging, waar hij woonde. Toen schoot het hem weer te binnen. En vlak bij huis maakte hij zijn plannen wat hij wel doen zou

als hij binnen kwam. Sluipend naar de keukendeur, kwam hij zo zachtjes binnen, dat niemand hem hoorde. Op zijn tenen door de kamer gaande, verraste hij Gonnie helemaal door haar wat lekkers onder de neus te houden.

„Ik heb vandaag mijn snoepjes niet opgegeten”, zei hij, „en dit heb ik voor jou en kleine zus bewaard.”

„Maar..... wat is dat nou!” zei Gonnie, teveel in de war om iets anders te zeggen.

Rob, een beetje zelfbewust, ging vlug naar de keuken, sloot zachtjes de deur en begon de bordjes van twaalf-uur af te wassen. Hij was nog bezig met afdrogen, toen moeder binnen kwam.

„Wat heb ik nu aan de hand!”, riep ze, op de dichtst bijstaande stoel neervallend en haar handen in de lucht stekende. „Als ik dat gedacht had.....! Mijn wilde Rob zo rustig bezig!”

Rob hoorde het maar aan en lachte, en telkens wanneer hij nu van school de hoek van de straat omging, bedacht hij een of ander plannetje om het de anderen naar de zin te maken.

En het duurde niet lang of Gonnie en zus, die altijd gezegd hadden: „Aanstonds komt die vervelende Rob weer!” gingen nu zeggen: „Hoera! aanstonds komt Rob thuis!”

Liefde overwint alles

Wat een leven was dat in de achtertuin. Zo iets heb je beslist nog nooit gehoord — tenminste ik hoop, dat je het nog nooit gehoord hebt.

Bert en Bob hadden Indiaantje gespeeld bij het kleine prieeltje aan het eind van het grasveld. Bob was gekleed als opperhoofd en droeg de veren, die hij bij het kippenhok had gevonden en Bert was de blanke man, die hem probeerde tegen te houden om in het prieel te komen.

Toen was de ruzie begonnen. Bob zei, dat Bert dood was, omdat hij hem met pijl en boog had aangeschoten; maar Bert zei, dat hij niet dood was en dat hij er ook niet over dacht om dood te gaan, niet voor Bob en voor geen mens.

„Je bent een bedrieger,” riep Bob, „je bent dood!”

„Ik ben geen bedrieger, ik ben niet dood!” riep Bert.

„Je bent het wel!”

„Niet waar!”

„Ik speel niet meer met je.”

„O, dat is goed, speel dan maar alleen.”

De jongens werden steeds bozer en opeens gaf Bob Bert een stomp op zijn neus. Ze waren aan het vechten en daar klonk een stem uit het raam van de eetkamer.

„Kom dadelijk binnen!” riep moeder. „Ik wil geen herrie in de tuin. Wat moeten de burens wel van jullie denken?”

Langzaam liepen de jongens naar huis.

„Het was zijn schuld,” zei Bob.

„Niet waar, het was Bobs schuld,” zei Bert.

„Jij begon er mee.”

„Niet waar!”

„Dat kan me niet schelen; jullie komen beiden binnen en gaat op deze twee stoelen zitten. En denk er aan, gedurende een kwartier wil ik geen geluid van een van jullie beiden horen.”

Bert en Bob gingen ieder in een andere hoek van de kamer

zitten en zaten elkaar aan te staren. Want als moeder zei, dat ze niet mochten spreken, dan meende ze het ook.

De minuten gingen heel langzaam voorbij. De jongens dachten, dat ze nog nooit in hun hele leven zo lang stil hadden gezeten.

Toen het kwartier bijna om was, kwam moeder weer binnen.

„Ik zal jullie een verhaaltje vertellen,” zei ze. Hun gezichten klaarden op.

„Vele jaren geleden,” begon moeder, „toen de Indianen net zo wild en gevaarlijk waren als Bob er uit leek te zien, waren

er grote gevechten tussen hen en de blanken, die zich in Amerika wilden vestigen. De Indianen dachten, dat het land van hen was en dat de blanken hen geheel zouden verdrijven als zij niet streden voor het behoud van hun eigendom. Velen van die blanken waren erg wreed en dat maakte de zaak niet beter.

Op zekere dag landde er een man in Amerika die een andere manier wilde proberen. Zijn naam was William Penn en hij wilde hun vriend worden in plaats van met hen te vechten. Hij zeide tot zijn familie thuis, dat hij hen rechtvaardig wilde behandelen en hun alle eerbied en beleefdheid wilde bewijzen. Natuurlijk lachten ze hem uit en zeiden, dat hij zou worden aangevallen en in een ogenblik geschalpeerd, maar hij bleef bij zijn besluit.”

„Nam hij geen geweer mee?” vroeg Bert.

„Het kwartier van stilzijn is nog niet om,” zei moeder.
„O,” bromde Bert.

„Nu, hij nam geen geweer mee,” ging moeder verder. „En al spoedig nadat hij in het nieuwe land was aangekomen, riep hij alle Indianen bijeen, omdat hij met hen wilde spreken. Zij kwamen bij duizenden, in hun oorlogsbeschrijving en brachten hun wapens mee. Misschien dachten zij wel aan een valstrik. Penn ontmoette hen met een paar vrienden, die ook allen ongewapend waren. Toen sprak hij met hen, zoals nog nooit te voren een blanke man met hen had gesproken. 'Wij moeten geen gevaarlijke wapenen gebruiken tegenover onze medeschepselen,' zei hij. 'Geloof en een goede wil zijn onze enige wapens. Wij beloven u, dat ge vriendelijk en rechtvaardig zult worden behandeld door ons en wij geloven, dat gij ons ook vriendelijk en rechtvaardig zult behandelen. Wij zullen elkander ontmoeten op de grote weg van geloof en goede wil; van beide zijden zullen er geen overvallen worden gepleegd, maar alles zal eerlijk en in liefde geschieden, want wij zijn allen van één vlees en bloed.'

Nadat hij aldus had gesproken, haalde Penn een stuk papier uit zijn zak, waarop een overeenkomst stond, die door hem en de Indianen moest worden ondertekend. Hij las het hun voor, terwijl zij verbaasd naar hem luisterden. Dit is een deel van de overeenkomst:

'Wij zullen broeders zijn, mijn volk en uw volk als kinderen van één Vader. Alle paden zullen openstaan voor de Christen en voor de Indiaan. De deuren van de Christen zullen geopend zijn voor de Indiaan en de wigwams van de Indiaan zullen geopend zijn voor de Christen.'

Het was heel dapper van hem dit te doen, en de meeste blanken die het hoorden, zeiden dat hij een dwaas was. Maar de Indiaanse opperhoofden vonden de overeenkomst goed, beloofden trouw en gingen tevreden weg.

De tijd ging verder en terwijl in andere delen van Amerika strijd heerste, was er in Pennsylvania — dat deel van het land was naar Penn genoemd — vrede. Wanneer Penn land wenste,

kocht hij dat voor een redelijke prijs van de Indianen. Als een blanke man een Indiaan verwondde, werd hij op dezelfde wijze gestraft als wanneer hij een blanke zou hebben gewond. Penn lette er ook op, dat de blanken geen slechte waren verkochten als zij met de Indianen handel dreven. Iedereen moest eerlijk spel spelen."

„En werd hij nooit gescalpeerd?" vroeg Bob met één oog op de klok.

„Nee," zei moeder. „De Indianen hielden te veel van hem om dat te doen. En gedurende veertig jaar werd er niet één ongewapend man in die staat gedood. Je ziet, door de Indianen vriendelijk te behandelen en niet toe te staan dat zij gewond of bedrogen werden, won hij hun vriendschap en hield vrede."

Bob en Bert waren nu bijna afgekoeld.

„Ik geloof," zei Bert, „omdat ik een blanke ben, dat ik vrede moet maken met die Indiaan daar."

„Dat zou wel een goede daad zijn," zei moeder.

„Misschien moet ik het wel," zei Bert, „maar ik ben er niet zeker van of hij het verdient."

„De tijd is om!" riep Bob, die weer naar de klok keek. En met een blij gezicht gleden zij van hun stoel af en renden de tuin weer in.

Onkruid wieden

Vanaf de voordeur tot aan het hek verkeerde het pad in een treurige toestand. Gras en allerlei soorten onkruid groeiden tussen het grind. Een voorbijganger zou misschien wel op de gedachte kunnen komen, dat er niemand in dit huis woonde.

Maar dan zou hij zich toch vergissen. Het huis was bewoond — zelfs door veel mensen; maar zij die in dit huis woonden, speelden liever hun spelletjes dan het pad te wieden.

Op zekere dag vond vader echter dat het tijd werd eens iets te doen. „Vanmiddag,” sprak hij aan de maaltijd tot zijn vier kinderen, „gaan wij met zijn allen het pad wieden. Het is werkelijk een schande voor de bureu.”

Dit bericht werd niet erg verheugd aanvaard.

„Dat zal de hele avond in beslag nemen,” zei Gerard.

„Ja, maar ik kan niet,” zei Flip, „omdat ik vanavond moet gaan voetballen.”

„En ik heb een afspraak met een vriendin,” zei Els, „dus ik kan onmogelijk.”

„En ik heb een hekel aan wieden,” zei Wout, de jongste.

„Maar het pad moet vanmiddag gewied worden,” zei vader.

„Ik kan me niet storen aan jullie uitvluchten. En wij moeten allen helpen om het pad schoon te krijgen.”

„Waarom laat u er geen betonpad van maken?” vroeg Gerard.

„Of een tegelpad aanleggen?” zei Flip.

„O, ik zou dat graag doen,” antwoordde vader, „wanneer jullie de rekening betalen. Het zou wel zeshonderd gulden kosten.”

„Oei!” zei Flip, „ik zou geen zeshonderd gulden voor een pad over hebben.”

„En daarom gaan we allemaal samen dat pad wieden,” zei vader.

„Hè, ik heb een hekel aan wieden,” zei Wout weer.

„Ik ook,” zei Gerard, „en als we er mee beginnen, zullen wij er uren en uren aan moeten werken. Het is wel voor een week lang werk.”

„Maar je hebt straks gezegd,” zei vader, „dat het een hele avond zou duren.”

„Dat was een vergissing,” zei Gerard. „Ik bedoelde een maand.”

„Nu, hoe langer we hier blijven zitten, hoe moeilijker zal het ons lijken,” zei vader. „En ik geloof, dat wanneer we er allen onze schouders onder zetten, het niet langer zal duren dan anderhalf uur.”

„Nou, ik denk er niet aan,” zei Flip.

„En ik ook niet,” zei Wout.

„Maar we zullen toch eens een poging wagen,” zei vader. „Ik heb een plannetje in mijn gedachten hoe we het zullen doen. Ik zal het pad in vijven verdelen, en we zullen ieder een deel voor onze rekening nemen. Wout zal een kleiner gedeelte krijgen dan wij, omdat hij de jongste is. En dan loof ik twee prijzen uit. De eerste prijs zal vijftig cents zijn voor de eerste die zijn gedeelte schoon heeft en de tweede prijs is vijf en dertig cents voor de eerste die zijn mand vol onkruid heeft. En dan nog twintig cents per mand voor de anderen. Nu, wat denken jullie daarvan?”

„Geen slecht idee, vader,” zei Gerard.

„Ik ga direct beginnen,” zei Wout en stootte naar de deur.

„O nee, dat doe je niet,” zei Els. „Dat is niet eerlijk. We beginnen allemaal tegelijk, want het is een wedstrijd.”

„Kom vader, maak voort en verdeel het pad, dan kunnen we beginnen,” drong Flip aan. „Ik wil die eerste prijs.”

„Ik begin direct,” zei vader, „het zal niet langer dan vijf minuten duren. Intussen kunnen jullie ieder een emmer halen en een puntige stok of een keukenmes om het onkruid uit de grond te krijgen, zonder het pad om te woelen.”

„Hoera!” riepen allen, terwijl hij zich naar buiten haastte om het pad in vijven te verdelen.

„Nu kijken jullie allemaal op de klok hoe laat het is,” zei hij toen hij terugkwam. „Het is nu twee minuten voor drie. We willen precies drie uur beginnen. Wij houden niet op voor het werk klaar is en dan komen we terug om te zien hoe lang het

heeft geduurd. Zijn jullie allemaal klaar? Een - twee - drie - ga!"

Weg waren ze en binnen een minuut vloog het onkruid in de emmers.

Er werd geen woord gesproken, alleen af en toe een zucht als een weerspannige plant er bijna niet uit kon worden getrokken. Vijf minuten gingen voorbij, tien minuten, vijftien minuten. Toen weerklonk een triomfkreet van Flip omdat zijn emmer vol was.

„Vijf en dertig cents voor de volgende," riep vader.

Hup, hup, hup, vloog het onkruid. Gerard won de volgende prijs en Els de derde.

Hoewel de kinderen te druk bezig waren om er op te letten, was het pad nu gauw klaar.

Een uur was al om, toen een uur en een kwartier.

„Klaar!" riep Wout.

De anderen keken verbaasd op. De kleine jongen had zijn

deel werkelijk klaar. Er was geen onkruidje meer te zien in zijn stuk.

„Goed gedaan, kleintje!" riep Gerard. „Ik ben ook bijna klaar."

En werkelijk, vijf minuten later was hij ook klaar. Toen Els en daarna Flip. Voor half vier waren zij allemaal weer samen in de eetkamer.

„Kijken jullie nu eens op de klok!” zei vader lachend, terwijl hij zijn handen wreef, die ruw en vuil geworden waren. „Ik dacht, dat iemand had gezegd, dat het wel een maand zou duren eer het klaar was.”

„En wat nu met de prijzen?” vroeg Flip.

„Hier zijn ze,” zei vader. „En dit bewijst maar weer eens, wat er kan worden gedaan als iedereen helpt.” En daarna deelde hij de prijzen uit.

De blauwe vaas

De blauwe vaas stond zoals altijd boven in de kast. En zo lang als Tini zich kon herinneren had die vaas daar gestaan. Moeder had haar jaren geleden eens gewonnen, toen zij nog een klein meisje was. En zij paste er heel goed op, want er waren aardige herinneringen aan verbonden.

Tini keek naar de blauwe vaas, en toen naar de blauwe bloemen die zij in haar hand hield. Zij zouden zo goed staan in die blauwe vaas, en er heus nog mooier door lijken.

„Maar moeder gebruikt de vaas niet iedere dag,” mompelde Tini bij zichzelf. „Alleen als zij visite krijgt. Maar ik geloof toch niet, dat zij er wat tegen zou hebben, wanneer ik deze bloemen er in zet om haar te verrassen.”⁹⁹

De blauwe vaas stond bovenop de kast, waarin al het porcelein was geborgen. Hoe zou ze er die af kunnen halen om er de bloemen in te zetten?

Ze keek de kamer rond. Daar in de hoek stond een keukenstoel. Misschien zou ze er dan net bij kunnen komen. Tini legde haar ruiker bloemen op tafel, en sleepte toen de keukenstoel naar de kast toe. Zij zette de stoel vlak voor de kast met de blauwe vaas. Tini klom op de stoel als een eekhoorn. Zij rekte zich uit naar de vaas, maar — zij kon er niet bij. Zelfs niet wanneer zij op haar tenen ging staan!

Zij klom er weer af en zette een trommel op de stoel, toen klom zij er weer op en ging op de trommel staan. Nu kon zij de vaas pakken.

Zij pakte de vaas zorgvuldig van de plank en wilde van de trommel afstappen op de keukenstoel. Plotseling kantelde de trommel om, gleed van de stoel af en kwam op de grond terecht. Tini probeerde zichzelf in evenwicht te houden, maar zij viel met een plof naar beneden. De blauwe vaas viel uit haar handen tegen de kachel aan en brak in stukken.

Tini bleef een paar minuten op de grond zitten. Zij wreef huilende haar schouder en hoofd, die zij beide bezeerd had. Toen droogde zij haar tranen en stond op. Zij zette de stoel weer in de hoek en de trommel op zijn plaats. Toen nam zij veeger en blik en begon de stukken op te veegen.

„Wat zal moeder wel zeggen?” vroeg ze zich af. „Ik ben er zeker van, dat zij mij een flink pak slaag zal geven omdat ik haar mooie blauwe vaas heb gebroken.”

Zij deed de scherven in de asemmer en ging toen met haar teddybeer op de bank zitten. Zij dacht ernstig na.

„Misschien kan ik de bloemen wel in een lege jampot zetten,” zei ze tegen haar teddybeer. „Daar hebben we er genoeg van.”

Zo ging ze weer naar de keuken en vulde een jampot met water, deed de blauwe bloemen er in en zette ze toen op een kleine tafel bij de bank, waar moeder ze direct zou kunnen zien als ze binnenkwam.

Toen moeder de kamer in kwam, zag ze Tini met haar teddybeer in een hoekje van de bank zitten. Ze bemerkte, dat Tini een beetje sip keek.

„Is mijn meisje moe van het bloemen plukken?” vroeg moeder. „Ze zijn erg mooi. Ik denk dat ze wel mooi in mijn blauwe vaas zullen staan. Zullen wij ze in de blauwe vaas zetten, Tini?”

Tini hield haar teddybeer stevig vast en plotseling barstte ze in tranen los. Moeder nam haar op schoot en vroeg: „Wat is er aan de hand, lieveling? Vertel het moeder maar.”

En tussen haar snikken door vertelde Tini moeder, wat er

met de mooie blauwe vaas was gebeurd. Moeder sloeg haar niet en mopperde ook niet op haar. Zij drukte Tini tegen zich aan en zei: „Ik ben blij, dat de blauwe vaas is gebroken en dat jij geen been of arm hebt gebroken. Ik vind, dat die bloemen heel aardig staan in die jampot. Maar laten we nu eens gaan zien, wat we vanavond zullen eten.”

Zo gingen ze samen naar de keuken om het avondeten klaar te maken. Toen moeder de kast opende, keek Tini naar de plaats, waar de blauwe vaas had gestaan. En ze had nu geleerd, dat het beter was om moeder de dingen te laten pakken, die voor haar te hoog waren; een volgende keer zou ze wachten en vragen — want ze wilde niet graag dat er weer zo iets zou gebeuren als vandaag.

Kado's gevangene

Het was nog niet helemaal licht, maar het kleine dorp was reeds bedrijvig. Jongens die hun bundeltjes kieren en andere bezittingen droegen, haastten zich langs de wegen naar de hoofdweg, waar de ossekarren wachtten.

Kado en zijn drie broers, Tarri, Lesso en Con spoedden zich opgewonden langs het pad dat voorbij de zendingsschool liep, want dit was de dag waarop zij zo lang hadden gewacht. Vandaag gingen zij met de zendeling en een groep jongens naar de heuvels, om daar een dag of tien door te brengen. Als Kado in ons land leefde, zou hij het misschien een jeugdkamp noemen. Daar zouden zij weer andere zendelingen ontmoeten en jongens van de zendingsschool. Samen wilden zij tentvergaderingen houden en liederen zingen tot eer van Jezus.

„Maak voort, Kado,” riep Tarri. „Ze zijn klaar om te vertrekken.”

„Ik kom direct!” riep Kado, zich omkerend naar het zendingshuis, waar hij een klein lichtje achter het venster zag. Hij wilde vlug even de vrouw van de zendeling tot ziens zeggen en vertellen hoe dankbaar hij was voor deze fijne tocht samen met de andere jongens.

Niet wachtend tot hij antwoord kreeg op zijn bescheiden klopje, opende Kado de deur en stond in de spaarzaam verlichte studeerkamer. Maar er was niemand. Hij keek rond naar de bekende voorwerpen, de planken met boeken, de rustbank, de ezel met het schoolbord, de schrijftafel en de papiermand. Dan dwaalden zijn ogen naar het schilderij, dat boven de schrijftafel hing.

Kado hield van dat schilderij en stond er dikwijls voor om in de vriendelijke ogen te zien van Hem, die Zijn leven gaf voor Zijn vrienden.

Plotseling bemerkte Kado een beweging onder de schrijftafel. Instinctmatig stapte hij vlug achteruit. Een gevaarlijke slang lag ineengerold onder de schrijftafel!

Een rilling van vrees en schrik liep over zijn rug. Zijn eerste reactie was weg te lopen. Dan dacht hij er opeens aan dat de vrouw van de zendeling spoedig de kamer zou binnenkomen en zoals gewoonlijk haar plaats aan de schrijftafel zou innemen.

Maar de ossekar — die stond klaar om te vertrekken. Hij moest hen niet laten wachten. Zijn rol beddegoed lag buiten de deur. Hij moest zich haasten en naar zijn broers gaan. En toch — als hij de zendinge niet zag om haar te waarschuwen — o, wat moest hij nu doen?

Er was een kleine beweging onder de schrijftafel. De slang gluurde naar hem met zijn kraaloojes.

„Als ik maar iets had om tegen de opening onder de schrijftafel te zetten,” zei Kado bij zichzelf, „dan zou ik hem daar gevangen kunnen houden tot er iemand komt.” Hij pakte het grote schoolbord van de ezel en plaatste het in de lengte dwars voor de opening en schoof tegelijkertijd de schrijftafel tegen de muur, zodat de slang onder de schrijftafel gevangen zat. Toen met een stil gebed in zijn hart, zette hij zijn bevende lichaam met alle kracht tegen het bord aan om dat op zijn plaats te houden. Zijn hart bonsde toen hij voelde hij zijn gevangene zich trachtte te bevrijden. Kado echter hield het bord stevig op zijn plaats, hoewel de spieren in zijn armen en benen hem pijn deden. Seconden schenen minuten — minuten schenen uren terwijl hij wachtte, gespannen en angstig of er nu spoedig hulp zou komen.

Toen hoorde hij het piepen van wielen. De ossekar ging weg — ze zouden spoedig al ver weg zijn. Hij moest achterblijven! Tranen van bittere teleurstelling rolden over zijn wangen. Hij veranderde van houding en hield het bord steviger vast. Zijn gevangene mocht niet ontsnappen! Door zijn tranen heen keek hij naar het schilderij dat boven de schrijftafel hing in de vriendelijke ogen van de Man van smarten. Kado begon te denken. Een tekst kwam hem opeens in gedachten: „Niemand heeft groter liefde dan deze, dat hij zijn leven geeft voor zijn vrienden.” De zendinge was een van zijn vrienden. Zij was met haar echtgenoot naar zijn land vol gevaren gekomen, om zijn volk te

vertellen van Hem, Die stierf om hen te redden. Zij gaf haar leven in dienst voor de Meester. Ja, Kado wilde blijmoedig zijn uitstapje naar de heuvels opgeven ter wille van haar — dat was de weg, die ook Jezus zou gaan. Terwijl Kado dacht aan deze grote liefde, was de gevangene onder tafel kalmer geworden;

de verwoede pogingen hadden opgehouden. Hij voelde nog maar een lichte beweging tegen het bord aan.

„Hij zal hebben begrepen, dat hij niet kon ontsnappen,” dacht Kado. „Maar o, ik wilde toch wel, dat ik had kunnen meegaan naar de heuvels. Ik ben blij, dat Tarri, Lesso en Con mee zijn — dan kunnen die alles vertellen, als ze terugkomen.”

„Kado.” Een stem deed hem opschrikken. „Kado, wat doe je daar?” Het was de vrouw van de zendeling, die in de deur stond

en verbaasd naar hem keek. „Waarom ben je niet bij de andere jongens?”

„O, alstublieft!” smeekte Kado, „roep de mannen — haal hulp! Ik heb hier achter het bord een slang gevangen!”

Binnen heel korte tijd was ze terug met twee gewapende inboorlingen. Voorzichtig naderden zij de schrijftafel en haalden het bord weg. Kado stond op een veilige afstand naast de zendeling.

„Wij hoeven niets meer te doen,” zei een der mannen. „het beest is al dood. Zie Kado, je verpletterde zijn kop toen je de schrijftafel tegen de muur drukte.”

„Dank je, Kado,” zei de vrouw van de zendeling, terwijl zij toekeek hoe de mannen het slappe lichaam van de slang wegbrachten, „hoewel dank mijn gedachte niet kan uitdrukken wat ik gevoel als ik denk aan het gevaar dat je liep toen je mij redde. Maar het is beter, dat je nu vlug naar beneden — de hoofdweg — gaat. Ze wacht op je.”

„De ossekar? Wacht op mij? Zijn ze dan niet weg?”

Hij nam haastig zijn bundel op en deed een paar stappen op het pad, toen hij zich plotseling omkeerde en terugkwam. Bedeesd stond hij voor de zendeling en zei: „Ik kwam terug om u te bedanken en dag te zeggen. En — wees u toch alstublieft voorzichtig.”

Het volgende ogenblik was Kado al beneden aan de weg, vol verwachting van de heerlijke dagen in de heuvels.

De zendelingsvrouw beschutte haar ogen voor de opgaande zon, terwijl zij wachtte tot de ossekar in de buiging van de weg zou verdwijnen. Toen ging zij terug naar de studeerkamer met een hart vol dank voor die „groter liefde” die reeds woonde in het jonge hart van Kado.